

Τι εννοούμε με τον όρο, ελληνική μυθολογία;

Με τον όρο ελληνική μυθολογία εννοούμε όλο το πλέγμα των μύθων που σχετίζονται με την υπόθεση της ελληνικότητας, έτσι όπως παρουσιάζονται στα κείμενα της Αρχαιοελληνικής ή Βυζαντινής γραμματείας. Ως ελληνική μυθολογία ορίζεται επίσης η αφήγηση των ιστοριών που δημιουργήθηκαν από τους αρχαίους Έλληνες, και αφορούσαν τους θεούς και τους ήρωες τους, τη φύση του κόσμου και τις τελετουργικές πρακτικές λατρείας τους.

Η θρησκεία διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στη ζωή των αρχαίων Ελλήνων και επηρέασε βαθύτατα τις περισσότερες εκφάνσεις της πολιτιστικής και πνευματικής δραστηριότητάς τους. Το ιδεώδες των Ολυμπιακών αγώνων και το Αρχαίο δράμα ξεκίνησαν από τη λατρεία σε κάποιον θεό. Η πλούσια, σε μύθους και θρύλους, ιστορία Δωδεκάθεου αποτελεί ένα από τα πλέον ενδιαφέροντα κομμάτια του αρχαίου ελληνισμού.

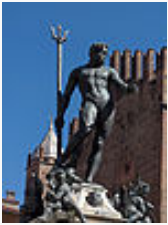
Η αρχαία ελληνική θρησκεία δεν ήταν δογματική, ούτε είχε ιερά βιβλία. Ήταν θρησκεία πολυθεϊστική, γιατί οι αρχαίοι Έλληνες προσπάθησαν να αποδώσουν σε ανώτερες δυνάμεις οτιδήποτε τους προκαλούσε δέος ή φόβο και για να ερμηνεύσουν φαινόμενα και καταστάσεις που δεν μπορούσαν να εξηγήσουν αλλιώς. Ένα χαρακτηριστικό της θρησκείας αυτής είναι ο ανθρωπομορφισμός, στοιχείο που πήραν και οι Μυθολογίες άλλων λαών (βλ. σκανδιναβική Μυθολογία).

Με κεντρικά πρόσωπα τους 12 θεούς του Ολύμπου οι άνθρωποι θεωρούσαν το σύμπαν γεμάτο από θεότητες, ενώ από την άλλη ο μύθος γεννήθηκε, για να ερμηνεύσει το "ανερμήνευτο". Έτσι, χωρίς ο μύθος να είναι αναγκαστικά θρησκευτικός, πολλοί μύθοι είναι άρρηκτα δεμένοι με κάποιο θεό.

Οι δώδεκα Θεοί του Ολύμπου είναι οι κύριοι θεοί της Ελληνικής μυθολογίας που κατοικούσαν στη κορυφή του Ολύμπου και είχαν πέρα από την ανθρώπινη μορφή και τις ανθρώπινες αδυναμίες και τα πάθη. Οι Ολύμπιοι θεοί κέρδισαν την εξουσία νικώντας τους Τιτάνες στην Τιτανομαχία. Οι αρχαίοι Έλληνες πρόβαλλαν πάνω στους δώδεκα Θεούς τα δικά τους ελαττώματα και προτερήματα, τα πάθη και τις αδυναμίες τους, τους έρωτες και τα μίση τους, τους εφιάλτες και τα όνειρά τους.

Στην πραγματικότητα οι αρχαίοι Έλληνες δεν είχαν κάποιο συγκεκριμένο δωδεκάθεο, αλλά υπήρχαν μεγάλοι και μικρότεροι θεοί και άλλοι που λατρεύονταν τοπικά π.χ. ο Δίας, ο Ποσειδώνας και ο Άδης ήταν οι μεγαλύτεροι θεοί, ενώ ο Διόνυσος ήταν μικρότερος θεός. Το δωδεκάθεο είναι έννοια που σχηματίστηκε από δυτικούς λόγιους το 16ο-17ο αιώνα και έχει εμφανιστεί με διάφορες συνθέσεις ανάμεσα σε 14 θεούς.

Λίγα λόγια για τους θεούς του Ολύμπου.

Ζεус ή Δίας		Ο πατέρας των Θεών και ο σπουδαιότερος από αυτούς. Θεός των καιρικών φαινομένων, της γης και του ουρανού και προστάτης των ξένων, της οικογένειας και της γονιμότητας. Λατρευόταν ως ο σοφός θεός που καθόριζε τις τύχες των ανθρώπων και ρύθμιζε την ηθική τάξη του κόσμου. Σύμβολα της δύναμης του ήταν η νίκη, ο αετός, ο κεραυνός και το σκήπτρο.
Ήρα		Αδελφή και σύζυγος του Δία. Ήταν η βασίλισσα των θεών και των ανθρώπων, προστάτιδα του γάμου, της οικογένειας και της συζυγικής πίστης. Σύμβολά της ήταν το ρόδι, ο κούκος, η αγελάδα και το παγόني.
Ποσειδώνας		Θεός της θάλασσας, των ποταμών, των πηγών, των πόσιμων νερών και γενικά του υγρού στοιχείου. Με την πανίσχυρη τρίαινά του κατηύθυνε τα κύματα. Σύμβολά του ήταν η τρίαινα, το άλογο και το δελφίνι.

Δήμητρα		Θεά της γης, της γεωργίας, της χλωρίδας, της τροφής, του γάμου και προστάτιδα των γεωργών. Στο κεφάλι και τα ρούχα της φύτευαν στάχια και λουλούδια.
Εστία		Θεά της οικογένειας, της οικίας, της φωτιάς και των υφαντικών τεχνών. Ήταν η μεγαλύτερη αδερφή του Δία και η πιο καλή και δίκαιη θεά. Σύμβολά της ήταν το λυχνάρι και ο πυρσός.
Αφροδίτη		Θεά της ομορφιάς, του έρωτα και της αγάπης. Σύμβολά της ήταν τα τριαντάφυλλα, η ανεμώνη και η παπαρούνα.
Απόλλων		Θεός της μαντικής τέχνης, της μουσικής και του χορού, του φωτός, της ηθικής τάξης και της λογικής. Ήταν ακόμα θεραπευτής θεός. Σύμβολά του ήταν η λύρα, ο τρίποδας, το τόξο και τα βέλη.
Άρης		Θεός της μάχης και του πολέμου. Σύμβολά του ήταν το δόρυ και ο γύπας.

Άρτεμις		Θεά της άγριας φύσης, του κυνηγιού, των ζώων και της γονιμότητας. Δίδυμη αδερφή του Απόλλωνα και φίλες της οι Νύμφες. Σύμβολά της ήταν το τόξο, τα βέλη, ο σκύλος και το ελάφι.
Αθηνά		Θεά της Σοφίας, των τεχνών και του σώφρονος πολέμου. Γεννήθηκε από το κεφάλι του Δία. Σύμβολά της ήταν η κουκουβάγια και το ιερό της δέντρο η ελιά.
Ήφαιστος		Θεός της φωτιάς, των ηφαιστειών, της μεταλλουργίας και προστάτης των τεχνιτών. Ήταν ακόμα ο κατασκευαστής των όπλων των θεών. Αν και ήταν κουτσός και άσχημος, ήταν παντρεμένος με την πανέμορφη θεά Αφροδίτη.
Ερμής		Ήταν προστάτης του εμπορίου, των ταξιδιωτών αλλά και των ληστών. Επειδή έτρεχε γρήγορα σαν τον άνεμο, οι θεοί τον έκαναν αγγελιαφόρο τους, κήρυκα και ψυχοπομπό.

Άλλες θεότητες της ελληνικής μυθολογίας είναι:

- Πλούτωνας ή Άδης: Θεός του Κάτω και του Αόρατου Κόσμου.
- Γαία: Θεά της Γης.
- Διόνυσος: Θεός του κρασιού και των σαρκικών απολαύσεων.
- Εκάτη: Θεά της μαγείας.
- Έρως: Θεός του έρωτα.
- Ήβη: Θεά της νεότητας.

- Ιασώ: Θεά της ίασης.
- Παν: Θεός της πανίδας και των ποιμένων.
- Περσεφόνη: Θεά του Κάτω Κόσμου.

Κατά τόπους το Δωδεκάθεο άλλαζε: Στη θέση της Εστίας τοποθετούνταν ο Πλούτωνας, στη θέση της Δήμητρας ο Διόνυσος, ενώ σε κάποιες περιοχές στο Δωδεκάθεο έμπαιναν και τοπικές θεότητες, κυρίως ποταμών, επειδή διαδραμάτιζαν ουσιαστικό ρόλο στην επιβίωση των ανθρώπων.

Λίγα λόγια για την ζωή των Ολύμπιων θεών.

Δίας:

Όταν ο Κρόνος εκθρόνισε τον πατέρα του, τον Ουρανό, κι έγινε κυρίαρχος του κόσμου, ο Ουρανός προφήτεψε ότι ένας από τους γιους του θα τον εκθρόνιζε κι αυτόν με την σειρά του. Έτσι, ο Κρόνος κατάπινε τα παιδιά που γεννούσε η γυναίκα του Ρέα. Μετά το πέμπτο παιδί που καταβρόχθισε ο Κρόνος, η Ρέα δεν άντεξε. Κρύφτηκε στο όρος Λύκαιο της Αρκαδίας και γέννησε κρυφά το έκτο της παιδί - το Δία - και επιστρέφοντας, έδωσε στον Κρόνο μια σπαργανωμένη πέτρα να καταπιεί. Το νεογέννητο παρέλαβε η γιαγιά του, η Γαία, και το έκρυψε στο σπήλαιο της Δίκτης, στην Κρήτη, όπου ανέλαβε την φροντίδα του η γίδα-νύμφη Αμάλθεια. Παίζοντας ο μικρός Ζευς με τα κέρατα της Αμάλθειας, έσπασε άθελά του το ένα. Για να την παρηγορήσει, έκανε να αναβλύσουν μέσα από το σπασμένο κέρασ όλα τα αγαθά. Από τότε ο πλούτος και η ευημερία συμβολίζονται με το Κέρασ της Αμαλθείας. Ο Ζευς, προσποιούμενος τον οινοχόο, κατάφερε να προκαλέσει εμετό στον Κρόνο, ελευθερώνοντας τα αδέρφια του, που βγήκαν ανέπαφα από τα σπλάχνα του και γεμάτα ευγνωμοσύνη, τον όρισαν αρχηγό τους στον πόλεμο που κήρυξαν ενάντια στον τυραννικό πατέρα τους. Ο πόλεμος κράτησε 10 χρόνια με τελική νίκη του Δία και των αδερφών του. Μετά τη νίκη τους οι θεοί κατοίκησαν στον Όλυμπο, όπου ο Ζευς παντρεύτηκε την Ήρα και έκαναν μαζί, τον Ήφαιστο, την Ήβη, τον Άρη, την Έριδα και την Άγγελο (Εκάτη). Όσο ο Ζευς ήταν αγαθός και δίκαιος με τους άλλους θεούς και τους ανθρώπους, τόσο στο σπίτι του ήταν άστατος και ασυνεπής, με τους ατελείωτους έρωτές του, προκαλώντας την ζήλια και τη οργή της Ήρας, και μια μόνιμη αναστάτωση στον Όλυμπο.

Ήρα:

Λέγεται ότι στην αρχή η Ήρα δεν ήταν και πολύ θετική στην ερωτική πολιορκία του Δία. Τότε αυτός μεταμορφώθηκε σε βρεγμένο κούκο. Η Ήρα μόλις είδε το μουσκεμένο πουλάκι, το λυπήθηκε και το πήρε στον κόρφο της να το ζεστάνει. Τότε ο Ζευς, ξαναπήρε την πραγματική του μορφή και τη διέφθειρε. Έτσι αναγκάστηκε να τον παντρευτεί!

Η Ήρα έχει ταλαιπωρηθεί αφάνταστα με τις απιστίες του συζύγου της, με αποτέλεσμα να φαίνεται τρελή κι υστερική και να της έχουν κολλήσει την ρετσινιά της "ζηλιάρας". Πέστε μου ποια δεν θα ήταν έτσι στη θέση της; Εξάλλου πώς να προστατεύει το γάμο και την οικογένεια των άλλων όταν ο δικός της γάμος κι η δική της οικογένεια είναι υπό διαρκή κατάρρευση; Κάποτε η αρχομανία και η αλαζονεία του Δία, είχαν γίνει τόσο ανυπόφορες, που η Ήρα μαζί με τους υπόλοιπους Ολύμπιους, (εκτός της Εστίας), εξεγέρθηκαν εναντίον του και ένα βράδυ, ενώ αυτός κοιμόταν του επιτέθηκαν και τον έδεσαν στο κρεβάτι του έτσι ώστε να μη μπορεί να κουνηθεί. Μετά τη νίκη τους άρχισαν οι αψιμαχίες στον Όλυμπο ποιος θα γινόταν αρχηγός. Τότε η Θέτις, φοβούμενη ότι θα ξεσπάσει εμφύλιος πόλεμος κάλεσε τον εκατόγχειρα Βριάρεω, που έλυσε αστραπιαία το Δία, ο οποίος ανέκτησε αμέσως την κυριαρχία του. Επειδή η Ήρα, ήταν αυτή που υποκίνησε τη συνωμοσία ενάντια στο Δία, την κρέμασε ψηλά από την ουρανό μ' ένα χρυσό βραχιόλι στον κάθε της καρπό και κρέμασε από ένα αμόνι στο κάθε της πόδι. Οι υπόλοιποι θεοί, τρομοκρατημένοι δεν τολμούσαν να την βοηθήσουν παρ' όλες τις τραγικές κραυγές της για βοήθεια και τέλος ο Ζευς, την ελευθέρωσε μόνο αφού οι υπόλοιποι ορκίστηκαν ότι δεν θα εξεγείρονταν ποτέ πια εναντίον του.

Ποσειδώνας:

Ο Ποσειδών απέκτησε την κυριαρχία των Υδάτων μετά από κλήρωση με τα αδέρφια του Δία και Πλούτωνα (Αδη), αφού ανέτρεψαν τον πατέρα τους Κρόνο. Ο Ζευς πήρε τον Ουρανό και ο Πλούτων τον Κάτω Κόσμο. Η Γη έμεινε κοινή για όλους. Έχοντας επίγνωση του δύστροπου κι εριστικού χαρακτήρα του, ο Ποσειδών προτίμησε να κρατήσει τις αποστάσεις από τους αδερφούς του και ανέγειρε το υποθαλάσσιο ανάκτορό του ανοιχτά από τις Αιγές της Εύβοιας. Ο μεγάλος έρωτας της ζωής του υπήρξε η κόρη του Νηρέα, Θέτις. Όμως μια προφητεία προέβλεπε ότι ο γιος που θα γεννιόταν από αυτόν και την Θέτιδα θα γινόταν σπουδαιότερος από τον πατέρα του κι έτσι έριξε την τριαινά του στην εξίσου όμορφη αδελφή της, Αμφιτρίτη. Ο γάμος του με την Αμφιτρίτη είχε σαν αποτέλεσμα τρία παιδιά: τον Τρίτωνα, τη Ρόδη και τη Βενθεσικύμη. Διεκδίκησε το βασίλειο της Αττικής καρφώνοντας

την Τρϊαϊνά του στην Ακρόπολη της Αθϊνας. Σ' εκείνο το σημείο δημιουργήθηκε ένα πηγάδι απ' όπου ξεπήδησε αλμυρό νερό και μπορεί κανείς να το δει ακόμη και σήμερα. Το βασίλειο όμως το κέρδισε η Αθηνά που φύτεψε την πρώτη ελιά δίπλα στο πηγάδι και το δώρο της θεωρήθηκε καλύτερο. Φαίνεται ότι οι κυριαρχικές τάσεις του θεού δε σταματούν εκεί γιατί διεκδικεί την Τροϊζήνα που επίσης μοιράζεται με την Αθηνά, την Αίγινα που την χάνει από το Δία, τη Νάξο από το Διόνυσο, που και αυτήν τη χάνει, την Κόρινθο από τον Ήλιο, όπου τελικά παίρνει μόνο την Ισθμία, ενώ ο Ήλιος κερδίζει την Ακρόπολη της Κορίνθου. Σύμβολο του Ποσειδώνα θεωρείται η Τρϊαϊνα. Όπως επίσης και το άλογο, το οποίο λένε ότι αυτός δημιούργησε.

Δήμητρα:

Αδερφή του Δία και μητέρα της βασίλισσας του Κάτω Κόσμου, Περσεφόνης. Η Δήμητρα, μπορεί να μην παντρεύτηκε ποτέ, αλλά η ερωτική της ζωή ήταν πλούσια και καθόλου ηλικιακή. Εξάλλου τι θεά της Γεωργίας θα ήταν χωρίς σπορά και καρποφορία; Από το Δία η Δήμητρα γέννησε την Κόρη και τον Ίακχο και από τον Τιτάνα Ιάσιο, τον Πλούτο. Φαίνεται πως η ομορφιά της Κόρης ξετρέλανε τον Άδη, που τη ζήτησε από το Δία. Όμως ο Ζευς, φοβούμενος αφ' ενός την αντίδραση της Δήμητρας, αν άφηνε τον Πλούτωνα να πάρει την Κόρη στον Κάτω Κόσμο και αφ' ετέρου να αρνηθεί την Κόρη στον αδερφό του, δεν έδωσε μεν επίσημα την άδειά του για τον γάμο, αλλά ενθάρρυνε έμμεσα τον Άδη να κλέψει την κοπέλα. Έτσι κάποια μέρα που η Κόρη μάζευε λουλούδια με τις φίλες της στην Ελευσίνα, ο Πλούτων όρμησε, την άρπαξε και βάζοντας την στο χρυσό του άρμα, την οδήγησε στο σκοτεινό του βασίλειο. Η Δήμητρα απελπισμένη αναζητούσε την Κόρη εννιά μέρες κι εννιά νύχτες, νησική και διψασμένη, φωνάζοντας διαρκώς τ' όνομά της. Τότε η Εκάτη την πληροφόρησε για την αρπαγή και την προδοσία του Δία και η Δήμητρα οργισμένη, απαγόρευσε στα δέντρα και τα φυτά να παράγουν καρπούς, μέχρι να γυρίσει κοντά της η αγαπημένη της Κόρη. Ο Ζευς μπροστά στον επικείμενο αφανισμό του ανθρώπινου γένους, υποσχέθηκε στη Δήμητρα να της επιστραφεί η Κόρη, αρκεί να μην είχε φάει από την τροφή των νεκρών. Η Κόρη όμως είχε δοκιμάσει εφτά σπόρους ροδιού από το περιβόλι του Άδη και προκειμένου να της πάρουνε πάλι το παιδί της, η Δήμητρα απείλησε ότι δε θα σήκωνε την κατάρα της από την γη. Έτσι ο Ζευς για να μπορέσει να συμβιβάσει τα πράγματα όρισε να μένει η Κόρη στον Κάτω Κόσμο 3 μήνες και τους άλλους 9, να τους περνάει με τη μητέρα της. Η Κόρη, ονομάζεται Περσεφόνη, που σημαίνει "αυτή που φέρνει την καταστροφή", από την απελπισία της μητέρας της που καταστρέφει τα πάντα όταν την

χάνει. Έτσι 3 μήνες, υπάρχει ο χειμώνας, όταν η Δήμητρα θρηνεί για την απουσία της κόρης της και τα πάντα νεκρώνουν στη γη. Κι ύστερα, όταν η Περσεφόνη ανεβαίνει στον Πάνω Κόσμο, έρχεται η άνοιξη με την αναγέννηση και οι άλλες εποχές με την καρποφορία.

Εστία:

Σε πλήρη αντίθεση με τον αδερφό της Άρη, η Εστία είναι η πιο αγαπητή απ' όλους τους θεούς, γιατί χαρακτηρίζεται από αγάπη, πραότητα, δικαιοσύνη και φιλανθρωπία. Έμαθε στους ανθρώπους την τέχνη για το χτίσιμο των σπιτιών κι αυτοί για να την τιμήσουν, της αφιέρωσαν την εστία τους, την οποία φρόντιζαν να κρατούν πάντα άσβεστη. Στα πλαίσια της αγάπης της για ειρήνη και αρμονία και σε πλήρη αντίθεση με τις διαμάχες και τις φιλονικίες, η Εστία θυσιάστηκε, ορκισόμενη στο κεφάλι του πατέρα της Δία, να μείνει πάντα παρθένα, όταν μάλωσαν για χάρη της ο Ποσειδώνας κι ο Απόλλωνας, μαγεμένοι από την ομορφιά της κι αποφασισμένοι να την παντρευτούν. Ο Ζευς για να την ανταμείψει, που κατάφερε να διαφυλάξει την ειρήνη στον Όλυμπο, της προσφέρει το πρώτο θύμα σε όλες τις δημόσιες θυσίες.

Αφροδίτη:

Γεννήθηκε από τα γεννητικά όργανα του Ουρανού, που έκοψε και πέταξε ο Κρόνος στη θάλασσα, όταν επαναστάτησε ενάντια στον πατέρα του. Άλλοι λένε ότι γεννήθηκε από τον αφρό που σχηματίστηκε στην θάλασσα, όταν η Ήρα, έξαλλη από ζήλια έκοψε και πέταξε εκεί τα γεννητικά όργανα του Δία. Η Αφροδίτη αναδύθηκε γυμνή από την θάλασσα πάνω σ' ένα κοχύλι, έξω από τα Κύθηρα. Θεωρώντας όμως το νησί πολύ μικρό για την θεότητά της, έφυγε και εγκαταστάθηκε στην Κύπρο. Συμβολίζεται από τα περιστέρια και τα σπουργίτια που πετούν μαζί της και βρίσκονται όπου βρίσκεται κι αυτή. Ο Δίας την υποχρέωσε να παντρευτεί τον κουτσό και άσχημο Ήφαιστο, όμως ο πραγματικός πατέρας των παιδιών που του "χάρισε", ήταν ο ωραίος, αρρενωπός και καβγατζής Άρης, ο θεός του πολέμου. Έκανε πάρα πολλά παιδιά, με πάρα πολλούς άντρες, θεούς και θνητούς.

Απόλλων:

Τα νεανικά του χρόνια δε χαρακτηρίζονται από την ωριμότητα και την πραότητα της μετέπειτα πορείας του. Ήταν μάλλον ένας «χούλιγκαν» που έβαζε συχνά σε μπελάδες τον πατέρα του, Δία. Η αγαπημένη του Δία, Λητώ, καταδιώχθηκε άγρια από την Ήρα στη διάρκεια της εγκυμοσύνης της, μέχρι που τη λυπήθηκε ο Ποσειδώνας και της φανέρωσε ένα

νησί, τη Δήλο, όπου της πρόσφερε καταφύγιο από την οργή και τη ζήλια της Ήρας, για να γεννήσει τα δίδυμα παιδιά της: τον Απόλλωνα και την Άρτεμη. Μετά από μια οργισμένη νιότη, γεμάτη καβγάδες, φόνους και τιμωρίες, φαίνεται ότι ο Απόλλων ωριμάζει και τιμάει τη θεότητά του. Ο Απόλλων, αν και θεωρείται ο ωραιότερος από τους θεούς, δε φαίνεται να ευνοείται στον ερωτικό τομέα. Παρ' όλα αυτά έχει κάνει αρκετά παιδιά με θνητές και αθάνατες γυναίκες, που το γνωστότερο απ' αυτά είναι ο Ασκληπιός. Είναι επίσης γνωστός και ως ο πρώτος θεός που σαγηνεύεται από άτομα του ίδιου φύλλου! Οι γνωστότεροι εραστές του ήταν ο Υάκινθος και ο Άδωνις. Μαθαίνει την τέχνη της προφητείας από τον Πάνα, τον ανυπόληπτο γέρο τραγοπόδη κι αποφασίζει να καταλάβει το Μαντείο των Δελφών, που μέχρι τότε ανήκε στον Πύθωνα και τη σύντροφό του Δελφύνη. Μετά από σκληρή μάχη στους Δελφούς, φονεύει τον Πύθωνα - την ολέθρια δύναμη του σκότους. Για να θυμούνται οι άνθρωποι αυτή τη σημαντική νίκη του φωτός ενάντια στο σκοτάδι, ο Απόλλων θεσμοθέτησε τα Πύθια, αθλητικούς και καλλιτεχνικούς αγώνες στους Δελφούς και ίδρυσε το Μαντείο του. Εκεί εγκαταστάθηκε η Πυθία για να λύνει κάθε πρόβλημα και απορία των ανθρώπων.

Άρης:

Νόμιμος γιος του Δία και της Ήρας, ήταν πάντα αντιπαθής σε όλους τους θεούς και στους ανθρώπους λόγω της διαρκούς εμμονής του με τον πόλεμο και τους καβγάδες. Οι μόνοι που φαίνεται να τον συμπαθούν, είναι η Αφροδίτη που τον λατρεύει και ο Πλούτων, γιατί του προμηθεύει πελατεία... Φαίνεται ότι ως εραστής, χαρακτηρίζεται από πάθος, ορμή, τρυφερότητα και αντοχή, κάτι που τον κάνει ακαταμάχητο... (εκτός βέβαια την ομορφιά του και το γεροδεμένο του κορμί)! Μια χαριτωμένη ιστορία που τον αφορά, είναι όταν ο Ήφαιστος τον παγίδεψε με σιδερένιο δίχτυ, γυμνό στο κρεβάτι με την Αφροδίτη. Μαζεύτηκαν όλοι οι θεοί τριγύρω τους, γεμάτοι ικανοποίηση και μνησικακία για το ρεζιλίκι τους. Στην δίκη που ακολούθησε, ο Άρης υποχρεώθηκε να πληρώσει στον Ήφαιστο κερατιάτικα, ισόποσα με τα βαρύτιμα γαμήλια δώρα που είχε προσφέρει ο νόμιμος σύζυγος, στον Δία. Δεν τον ενδιαφέρει η έκβαση της μάχης, γιατί δεν τάσσεται με κανένα στρατόπεδο. Η ζωή του είναι καθ' αυτός ο πόλεμος. Ούτε και φαίνεται να είναι πάντα ο νικητής... Η Αθηνά τον έχει νικήσει δύο φορές στη μάχη. Και οι συναντήσεις του με τον Ηρακλή δε φαίνεται να ήταν πάντα κερδοφόρες... κι ακόμα ακούγεται πως οι γιοι του Αωλέα, αφού τον νίκησαν, τον φυλάκισαν σ' ένα χάλκινο πιθάρι, κι αν δεν τον λυπόταν ο Ερμής να τον ελευθερώσει, ακόμα εκεί θα ήτανε!

Αυτό που σίγουρα δεν μπορούμε να παραβλέψουμε, είναι ότι ο Άρης ξέρει να κερδίζει, αλλά ξέρει και να χάνει κι αυτό του δίνει τη δυνατότητα και το μεγαλείο να τον τιμούμε ανάμεσα στους δώδεκα Ολύμπιους θεούς!

Άρτεμις:

Ορκισμένη παρθένα, θεά της Σελήνης, προστάτιδα του κυνηγιού, του τοκετού, των μικρών παιδιών και των νεογέννητων ζώων. Φοράει στα μαλλιά της την ημισέληνο και το σύμβολό της είναι ένα ελάφι με χρυσά κέρατα. Έχει τη δύναμη να στέλνει λιμούς και ξαφνικό θάνατο στους θνητούς, αλλά και να τους θεραπεύει. Η δίδυμη αδελφή του Απόλλωνα, εμφανίζεται πάντα αρματωμένη, κρατώντας ένα ασημένιο τόξο στα χέρια με χρυσά βέλη. Περιστοιχίζεται από τα κυνηγετικά σκυλιά της και συντροφεύεται από πολυάριθμες νύμφες, που κι αυτές έχουν ορκιστεί αιώνια παρθενία. Η Άρτεμις δε φαίνεται να ενδιαφέρεται για τους ανθρώπους και τα προβλήματά τους, αλλά παρ' όλα αυτά είναι ο φύλακας των δρόμων και των λιμανιών. Σε μια ιστορία που αναφέρεται στην Άρτεμη, φαίνεται ότι τόλμησε να τηρωτευτεί ο Ποταμός-θεός Αλφειός, ο οποίος την κυνήγησε σ' όλη την Ελλάδα. Φτάνοντας, η Άρτεμις στην Ηλίδα, άλειψε το πρόσωπό της με λευκή λάσπη και έβαλε όλες τις ακολούθους της να κάνουν το ίδιο, έτσι ώστε να μην ξεχωρίζουν η μία από την άλλη. Ο Αλφειός δεν μπόρεσε να την αναγνωρίσει και ντροπιασμένος, αναγκάστηκε να φύγει κάτω από τις κοροϊδίες και τα γέλια όλων των νυμφών.

Αθηνά:

Η κατεξοχήν παρθένα θεά, γνωστή και μ' αυτή την επωνυμία. Θεά της σοφίας και του πολέμου. Παρ' όλο που ο πόλεμος της έτυχε σαν καθήκον, δεν είναι κάτι για το οποίο χαίρεται. Μάλλον ο ρόλος της είναι διαπραγματευτικός και ειρηνευτικός. Σύμβολά της είναι το δόρυ, η περικεφαλαία και η ασπίδα με την απεικόνιση του κεφαλιού της Μέδουσας, που συμβολίζουν τη διαίσθηση, τη διόραση και τη διάκριση, τις τρεις βασικές αρετές της σοφίας. Διακρίνεται για το μεγάλο της έλεος και τη δικαιοσύνη, γεγονός που της έδωσε το δικαίωμα της αποφασιστικής ψήφου στον Άρειο Πάγο. Συναντάμε την Αθηνά σ' όλες τις αρχαίες ηρωικές αφηγήσεις, στα Ομηρικά έπη, όπου κρατάει πρωταγωνιστικό ρόλο, και παντού όπου θριαμβεύει η δικαιοσύνη και η σοφία. Είναι η επινοήτρια του αυλού, της σάλπιγγας, της κεραμικής τέχνης, εφευρέτης του αλετριού, του δικρασιού, του ζυγού των βοδιών, των χαλιναριών των αλόγων, του άρματος, των πλοίων και δίδαξε την επιστήμη των αριθμών.

Τα έργα της είναι σαφώς ειρηνικά και δημιουργικά, παρ' όλο που θεωρείται πολεμική θεά. Και παρ' όλα τα "αντρικά" χαρακτηριστικά της, η κατά τα' άλλα θηλυκότερη Αθηνά διδάσκει την τέχνη της υφαντικής στις γυναίκες, τη μαγειρική και το κλώσιμο. Μέχρι σήμερα ο ναός της δεσπόζει στην Αθήνα από το βράχο της Ακρόπολης, θυμίζοντας σ' εμάς τους θνητούς, ότι η δικαιοσύνη και η σοφία δεν πεθαίνουν ποτέ.

Ήφαιστος:

Ο πιο αδικημένος, ίσως, θεός του Ολύμπου, άρχισε άσχημα τη ζωή του όταν μόλις γεννήθηκε, η μητέρα του Ήρα, αηδισμένη από την ασχήμια του τον πέταξε μακριά της, από ψηλά. Ευτυχώς για το νεογέννητο, έπεσε στη θάλασσα, όπου τον περισυνέλεξαν οι νύμφες Θέτις και Ευρυνόμη και τον περιποιήθηκαν. Όμως από την πτώση, έσπασε το ποδαράκι του και από τότε έμεινε κουτσός. Ο Ήφαιστος εξελίχθηκε σε καταπληκτικό σιδερά και τεχνίτη και έτσι ξαναπήρε την θέση που του ανήκε στον Όλυμπο. Η Ήρα μαγεμένη από τα υπέροχα στολίδια που έφτιαχνε και μετανιωμένη γι' αυτό που του έκανε όταν ήταν μωρό, έπεισε το Δία να του δώσει γυναίκα την πανέμορφη Αφροδίτη. Δυστυχώς αυτός ο γάμος δεν έμελλε να ευτυχίσει. Είναι γνωστές οι πολυάριθμες απιστίες της Αφροδίτης, όπως κι ο δεσμός της με τον όμορφο Άρη. Όμως ο Ήφαιστος συγχωρούσε πάντα την

γυναίκα του γιατί την αγαπούσε πολύ. Ο Ήφαιστος πήγε στη Λήμνο, όπου εγκατέστησε το σιδηρουργείο του με βοηθούς τους Κύκλωπες και τους γιους που απέκτησε από την Καβειρώ, τους Κάβειρες. Ο Ήφαιστος ήταν αυτός που περισυνέλεξε ετοιμοθάνατη και φρόντισε, την αδερφή του Άγγελο, όταν την πέταξε η Ήρα από τον Όλυμπο, επειδή βοήθησε την ερωμένη του Δία Ιώ. Η Άγγελος, άλλαξε το όνομά της σε Εκάτη και έγινε μια σκοτεινή θεά που συνέδεσε τη λατρεία της με τον Ήφαιστο για να τον τιμήσει. Οι άνθρωποι του αφιέρωσαν τα ηφαίστεια, μόνιμους ναούς του.

Ερμής:

Γιος του Δία και της Μαίας, κήρυκας των θεών του Ολύμπου, θεός του εμπορίου, πονηρός και κλεφτράκος. Τα σύμβολά του είναι το κηρύκειο, ένα στρογγυλό καπέλο για τη βροχή και τα φτερωτά πέδιλα, που τον μεταφέρουν παντού γρήγορα σαν τον άνεμο. Άρχισε την άξια καριέρα του κλέφτη και του εμπόρου, μωρό στα σπάργανα, όταν έκλεψε ένα κοπάδι βόδια του Απόλλωνα που έβοσκαν στην Πιερία. Όταν ανακαλύφθηκε η κλοπή και για να καλύψει το γεγονός ότι είχε ήδη σφάξει δύο βόδια, είπε ότι τα είχε προσφέρει θυσία στους θεούς.

Έτσι θεσμοθετήθηκε για πρώτη φορά η θυσία κρεάτων. Από τα έντερα των σφαγίων και ένα καύκαλο χελώνας, ο Ερμής έφτιαξε την πρώτη λύρα που την χάρισε στον Απόλλωνα για να συμφιλιωθούν. Εκείνος, μαγεμένος από τον ήχο του οργάνου τον συγχώρεσε και του χάρισε τα βόδια. Ο Ερμής έκοψε ένα καλάμι από εκεί που έβοσκε το κοπάδι κι έφτιαξε μια φλογέρα. Ο Απόλλωνας ενθουσιάστηκε με το καινούργιο όργανο και για να τ' αποκτήσει κι αυτό, έδωσε στον Ερμή μια χρυσή ράβδο. Έτσι άρχισε η τέχνη του εμπορίου! Ο Ερμής έμαθε από τις Θρίες τη μαντική τέχνη. Θεωρείται ακόμα ο επινοητής του αλφάβητου, της αστρονομίας, της μουσικής κλίμακας, των τεχνών, της γυμναστικής, των μέτρων και των σταθμών, της καλλιέργειας της ελιάς και του ανάμματος της φωτιάς με το τρίψιμο ξύλινων ραβδιών.

Πηγές:

<http://el.wikipedia.org/>
<http://www.elassona.com.gr/>
<http://www.savalas.gr/>
<http://users.otenet.gr/>
<http://www.kairatos.com.gr/>
<http://www.mythologygreek.bravehost.com/>